

Sedemdesiatpäť ruží za mier

Je jún 2020, väčšinou sedíme doma a celé dni na nás bliká modré svetielko počítača.

3 mesiace sme mali zatvorené školy, 3 mesiace na nás číhal nepriateľ. Keď ma mamka prednedávnom poslala po nejaké potraviny do obchodu, všimol som si, že pri neďalekom pomníčku sú červené venčeky, červené kytičky kvetov so stuhami s nápisom Ďakujeme. Zrazu som si uvedomil, že počas terajšieho vyučovania na diaľku sme si na dejepise spomínali aj dátum 8. máj 1945.

Preto tie kvety pri obecnom pomníčku...

Neviem prečo, ale znenazdajky som si spomenul na moju prababku, láskavého človeka, ktorý už, bohužiaľ, nie je medzi nami. Bola to múdra, jednoduchá žena, ktorá vedela tak pútavo rozprávať. Často sedávala pri našich postieľkach a my s bratom sme ju so zatajeným dychom počúvali. A neboli to vždy veselé príbehy. Spomínam si, ako hovorila o tej strašnej vojne, ktorú si my, našťastie, ani nevieme predstaviť. Raz sa nám prihovárala asi takýmito slovami:

„Keď nastala vojna, my, ženy, sme sa museli starať o deti a naši muži, teda aj dedo, išli do boja. Ostala som sama, sama v domčeku s tromi deťmi. Jedno z nich bol váš dedko, maličký chlapec, ktorý si na hrôzy vojny nemohol ešte pamätať. Jedného dňa veľký buchot na dvere, tresk – plesk a ja v šurcu som otvorila vráтка. Trochu som sa zľakla, keď na mňa neznámi vojaci začali rozprávať po nemecky. Nič som nerozumela. No lá mavým jazykom a gestikuláciou ma zahnali s deťmi do jednej izby, aby som ďalšie miestnosti v domčeku nechala nemeckým vojakom. Veľmi som sa bála, najmä o svoje deti, tak som sa stiahla a poslúchla. Jeden Nemec bol celkom dobrý, keď bol sám, aj sa jemne usmial, ale ďalší vyzerali drsní a išiel z nich strach... Rázne mi nakázali niečo navariť, no čo som mala, nič, iba zemiačky, bola chudoba. Ten slušnejší nemecký vojak ma zavolať do izby, ktorú som im musela poskytnúť, a povedal mi, že si môžem zobrať jeden obrázok Ježiša. Len tento jeden som si zachránila, lebo ostatné mi veliteľ porozbíjal a vyhodil von oknom...

Po niekoľkých dňoch ten dobrý Nemec, volajme ho Hans, prišiel ku mne a povedal mi, aby som si zobrala najnutnejšie veci a odišla ku svojim príbuzným.“

Vojna zúrila naďalej aj v babkinej dedinke. Všade bolo počuť kvílenie zbraní, na domčeky padali aj zatúlané bomby. Jedna z nich padla aj na prababkin domček. Prababka si na tieto ťažké chvíle spomínala s plačom, v ušiach stále počula aj nárek svojich detí, medzi nimi aj môjho dedka.

„Bola to krutá vojna, preto plačem, keď vidím, aké máš topánky, nohavice a my sme chodili v starých handrách a bosí. Ale plačem aj zo šťastia, že svet je lepší a že sa máme dobre,“ dodala prababka. Našťastie, pradedko sa po vojne vrátil domov a na mieste zbombardovaného domčeka postavil nový, v ktorom si šťastne žili aj so svojimi deťmi. Tento príbeh, aj keď skončil šťastne, nebol rozprávkou. Bol to príbeh z miliónov z krutých čias smutnej 2. svetovej vojny.

Môj ocko, vnuk mojej spomínanej prababky, tiež stojí na strane mieru. Je to náš hrdina – policajt. Niekedy to u nás vyzerá ako na výsluchu na policajnej stanici, lebo sme s bratom

dvaja živí chalani. Snažíme sa vyhýbať malérom, ale niekedy sme v nesprávnom čase na nesprávnom mieste. A naša mamka aj s malou sestričkou nám pripomínajú, že biť sa netreba a že pravda vždy vyjde najavo.

Dopisujem tento príbeh a stále na mňa bliká malé svetielko počítača. Som rád, že už môžem ísť do školy. Aspoň na niekoľko dní a že boj s neviditeľným nepriateľom pomaličky vyhrávame. Aj pred 75-timi rokmi sa decká v mojom veku asi tešili, že sa opäť môžu stretnúť v škole a že ich otcovia sa vrátili k nim domov. No niektorí sa , bohužiaľ, nevrátili. A tým patrí mojich 75 symbolických červených ruží. Za to, že môžem žiť pokojne s rodičmi a súrodencami, že sa môžem slobodne učiť, hrať volejbal a písať aj takéto príbehy...

Téma: Z rozprávania prababky

Autor: **Stanislav Chovanec, 14 rokov**

Škola: Základná škola, Komenského 6, 064 01 Stará Ľubovňa

Ročník: ôsmy

Pedagóg: PhDr. Lýdia Hricíková

č. tel.: +421 907 153 006

mail: lydiahricikova@gmail.com